

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **M. G.**, zastoupené JUDr. Ludmilou Krejčí, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, 602 00 Brno, proti žalovanému **Katastrálnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálnímu pracovišti Hustopeče**, se sídlem Nádražní 886/35, 693 01 Hustopeče, proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2011, čj. 31 A 79/2010 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna ustanovené advokátky JUDr. Ludmily Krejčí **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 30. 9. 2010 k poštovní přepravě návrh adresovaný Krajskému soudu v Brně, v němž uvedla, že je vlastnicí pozemku dříve evidovaného pod parcelním číslem 1819 v katastrálním území Diváky. V roce 1999 proběhlo dle tvrzení žalobkyně

jednání na Obecním úřadě v Divákách, na němž bylo dohodnuto, že zmiňovaný pozemek bude rozdělen na dvě části z důvodu zřízení obecní polní cesty, a to na pozemek parc. č. 4749 s výměrou 1632 m^2 a pozemek s parc. č. 1583/39 o výměře 1555 m^2. V roce 2006 mělo na Obecním úřadě v Divákách proběhnout další jednání o obnově katastrálního operátu novým mapováním. Došlo ke změně parcelního čísla 1583/39 na parc. č. 890 se zachováním výměry 1555 m2, avšak současně byl tento pozemek „ve stavební části" bezdůvodně a bez souhlasu žalobkyně zúžen o více jak 5 m podélně, a tato část pozemku byla z neznámých důvodů přidělena k sousednímu pozemku parc. č. 891, jehož vlastníkem je pan R. Č., bytem v D.

[2] Po zjištění tohoto stavu žalobkyně sdělila Katastrálnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálnímu pracovišti Hustopeče (dále jen „katastrální úřad"), svůj nesouhlas a požadovala opravu mapování podélné hranice tak, aby byla uvedena do původního stavu. Přes doklady doložené žalobkyní však katastrální úřad odmítl opravu provést. Žalobkyně se proto obrátila na nadřízený orgán, Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně (dále jen „inspektorát"), který dle žalobkyně sice uznal, že katastrální úřad vydal neplatné správní rozhodnutí, avšak přesto se katastrální úřad pokouší nadále žádosti žalobkyně nevyhovět.

[3] Žalobkyně tvrdila, že neoprávněným zásahem katastrálního úřadu došlo ke zničení stavebního místa, které chce žalobkyně předat členům své rodiny za účelem výstavby rodinného domu v souladu s územním plánem obce Diváky. K pomluvě katastrálního úřadu, že se žalobkyně nedostavila na jednání, uvedla, že ji vždy zastupoval její manžel. Dále přiložila doklad o tom, že pracovníci provádějící mapování mají zvát vlastníky pozemků k jednání nejméně sedm dní předem, přičemž žalobkyně do dnešního dne žádné takové pozvání neobdržela. Žalobkyně dále zmínila svůj nepříznivý zdravotní stav a navrhla krajskému soudu, aby katastrálnímu úřadu uložil povinnost neprodleně uvést hranice pozemku parc. č. 890 v k. ú. Diváky do původního stavu podle hranic pozemku dříve evidovaného pod parc. č. 1819, jehož vlastnicí je žalobkyně.

[4] Krajský soud nejprve usnesením ze dne 13. 10. 2010, čj. 31 A 79/2010 - 11, žalobkyni vyzval k doplnění jejího podání, neboť podle jeho názoru postrádalo zákonem stanovené náležitosti. Žalobkyně reagovala na výzvu dopisem doručeným soudu dne 20. 10. 2010, v němž více méně zopakovala obsah žaloby.

[5] K věci se dále přípisem doručeným soudu dne 22. 11. 2010 vyjádřil katastrální úřad, který uvedl, že v katastrálním území Diváky proběhla nejprve v letech 1999 – 2002 komplexní pozemková úprava podle tehdy platného zákona č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech. Geometrickým plánem č. 259-64/1999 byl původní pozemek parc. č. 1819 rozdělen: část nevstupující do pozemkové úpravy byla označena jako pozemek parc. č. 1583/39, zbytek původního pozemku byl potom dále řešen v pozemkové úpravě. Stanovený obvod komplexní pozemkové úpravy byl schválen na základě rozhodnutí o výměně vlastnických práv v pozemkové úpravě. K jednání o stanovení průběhu hranice obvodu komplexní pozemkové úpravy byla žalobkyně přizvána, ale jednání se nezúčastnila a ani neuplatnila své připomínky a náměty ve smyslu § 8 odst. 13 zákona č. 284/1991 Sb. Následně při obnově katastrálního operátu novým mapováním na části katastrálního území mimo komplexní pozemkovou úpravu v letech

2004 – 2006 byl pozemek parc. č. 1583/39 přečíslován a označen novým parc. č. 890, geometrické a polohové určení pozemku se při této obnově operátu nezměnilo a s jejím výsledkem vyjádřil souhlas zplnomocněný zástupce žalobkyně. Dne 1. 10. 2007 podala žalobkyně návrh na opravu údaje katastru nemovitostí; katastrální úřad vydal provedeném řízení dne 10. 1. 2008 rozhodnutí o neprovedení opravy. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím inspektorátu na základě odvolání žalobkyně a vráceno k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem zrušení rozhodnutí katastrálního úřadu bylo chybné definování jižní a západní hranice parcely č. 890 lomovými body, které byly určeny chybně vektorizací katastrální mapy platné před obnovou operátu, a dále nedostatky ve výroku rozhodnutí. Katastrální úřad vydal ve věci nové rozhodnutí, s nímž žalobkyně opět nesouhlasila, avšak její odvolání bylo tentokrát rozhodnutím inspektorátu ze dne 8. 12. 2008, čj. ZKI-O-181/747/2008, zamítnuto a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrzeno. Rozhodnutí inspektorátu bylo žalobkyni doručeno dne 15. 12. 2008 a od té doby nebylo žalobkyní v této věci učiněno žádné nové podání. Z těchto skutečností podle katastrálního úřadu vyplývá, že postupoval v souladu s právními předpisy, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

[6] Krajský soud na základě těchto podání posoudil návrh žalobkyně jako žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu a usnesením ze dne 5. 1. 2011, čj. 31 A 79/2010 - 43, ji odmítl ze dvou důvodů. Jednak pro neodstranitelnou podmínku řízení, jelikož neběží žádné správní řízení, v němž by se žalobkyně ochrany před nečinností mohla domáhat (řízení před katastrálními orgány bylo pravomocně ukončeno dne 15. 12. 2008), jednak pro opožděnost, jelikož jednoroční zákonná lhůta k podání žaloby stanovená v § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) již od posledního úkonu katastrálního úřadu marně uplynula.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[7] Usnesení krajského soudu napadla žalobkyně včasnou kasační stížností, v níž částečně opakovala skutečnosti již uvedené v žalobě s tím, že trvá na vrácení zcizeného pozemku. Tvrzení katastrálního úřadu, že od 15. 12. 2008 neučinila žádné nové podání, se podle žalobkyně nezakládá na pravdě, neboť katastrální úřad nemůže vědět a neví, co vše k věci učinila. Podle žalobkyně k věci existuje již 41 spisů a poslední je ze dne 5. 1. 2011. Žalobkyni mrzí, že se k ní veřejná správa nechová zdvořile a vůbec jí nevychází vstříc, i když jí to ukládá zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Dále namítla, že krajskému soudu zaslala několik dokladů, na které soud vůbec nereagoval, ačkoliv jsou pro projednávaný případ určující. Závěrem uvedla domněnku, zda k podobným usnesením a správním rozhodnutím nepomáhá také znalost orgánů o jejím přestárlém věku a nemoci. Proto pro případ nenadálého zhoršení svého zdravotního stavu převede případ notářky na některého mladšího člena rodiny.

[8] V doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 3. 2011 žalobkyně podrobně zopakovala skutkový základ případu a své výtky vůči postupu katastrálního úřadu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud uložil Krajskému soudu v Brně, aby usnesení ze dne 5. 1. 2011, čj. 31 A 79/2010 - 43, zrušil a věc znovu přehodnotil na podkladě přiložených vyjádření a prohlášení oprávněných členů komise pro zjišťování průběhu hranic pozemků a dokladu

katastrálního úřadu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. 03100-10 3556/04, a rozhodl ve prospěch poškozené žalobkyně.

[9] Nejvyššímu správnímu soudu bylo dále dne 21. 4. 2011 doručeno doplnění kasační stížnosti vypracované krajským soudem ustanovenou zástupkyní žalobkyně. Ta nejprve konstatovala, že žalobkyně je v dosti pokročilém věku a podstoupila několik operací. Její právní povědomí je na velmi nízké úrovni, a proto svá podání vesměs špatně označuje. Podle zástupkyně žalobkyně krajský soud pochybil, neboť nesprávně posoudil její návrh ze dne 30. 9. 2010, který bylo nutno posoudit jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a nikoliv jako žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Žalobkyně rovněž zachovala dvouměsíční žalobní lhůtu, neboť poslední rozhodnutí inspektorátu o odvolání žalobkyně bylo žalobkyni doručeno dne 15. 12. 2008. Dne 15. 1. 2009, tedy v dvouměsíční lhůtě, žalobkyně podala žalobu k Okresnímu soudu v Břeclavi. Je pravda, že žalobkyně podala žalobu k věcně nepříslušnému soudu, nicméně bylo věcí Okresního soudu v Břeclavi, aby dle § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil věc k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému. Okresní soud v Břeclavi namísto toho vydal dne 25. 11. 2009 usnesení čj. 5 C 16/2009 - 7, jímž řízení zastavil a věc postoupil katastrálnímu úřadu. Žalobkyně se proti tomuto usnesení odvolala, avšak ani odvolací Krajský soud v Brně věc nepostoupil věcně příslušnému soudu a svým usnesením ze dne 12. 7. 2010, čj. 14 Co 154/2010 - 23, usnesení soudu I. stupně potvrdil. Žalobkyně tedy dne 30. 9. 2010, znovu v zákonné dvouměsíční lhůtě, podala žalobu k věcně příslušnému soudu. Tato žaloba především směřovala proti postupu správních orgánů, nikoliv proti jejich nečinnosti. Nezákonným rozhodnutím krajského soudu tak bylo žalobkyni odepřeno právo na přezkum rozhodnutí správního orgánu, a proto zástupkyně žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] K výzvě Nejvyššího správního soudu se k věci vyjádřil katastrální úřad, jenž opětovně popsal svá skutková tvrzení uvedená v jeho vyjádření k žalobě. Dále konstatoval, že pravomocné usnesení Okresního soudu v Břeclavi mu bylo doručeno dne 4. 10. 2010. Následně si však vyžádal správní spis Krajský soud v Brně k řízení ve věci sp. zn. 31 A 79/2010. Katastrální úřad proto nemohl ve věci postoupeného podání Okresním soudem v Břeclavi zahájit řízení, neboť musel správní spis zaslat Krajskému soudu v Brně, který jej do této doby nevrátil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Z hlediska petitu kasační stížnost vyšel zdejší soud z návrhu soudem ustanovení zástupkyně, neboť petit formulovaný samotnou žalobkyní (srov. bod 8 rozsudku) soudní řád správní nepřipouští. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[12] Jelikož kasační stížnost napadá usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přichází pro žalobkyni z povahy věci pouze stížnostní důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud se tedy může zabývat pouze tím, zda byla žaloba žalobkyně odmítnuta v souladu se zákonem, a naopak nemůže přezkoumávat námitky směřující do posouzení věci samé. Nejvyšší správní soud se tedy nemohl zabývat tvrzenou nezákonností zúžení pozemku ve vlastnictví žalobkyně ani jednotlivými výtkami žalobkyně vůči postupu katastrálního úřadu včetně námitky porušení zásady zdvořilosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby nemůže být nezákonným proto, že se soud nezabýval dokumenty, které žalobkyně připojila k žalobě. Jestliže totiž krajský soud žalobu odmítl, pro chybějící podmínky řízení, resp. pro opožděnost, konstatoval tím, že žaloba je před soudy neprojednatelná. Jinými slovy krajský soud vyjádřil přesvědčení, že o nároku, jehož se žalobkyně žalobou domáhá, nemůže soud pro procesní překážky vůbec rozhodovat. V takové situaci bylo zcela nadbytečné, aby se krajský soud vyjadřoval k dokumentům předloženým žalobkyní, neboť ty se vztahovaly právě k nároku, jímž se soud nemohl zabývat.

[15] Nejvyšší správní soud také neshledal v soudním spise žádný reálný základ tvrzení žalobkyně, že soud rozhodl o odmítnutí žaloby kvůli jejímu věku nebo nemoci. Tvrzení žalobkyně tak zůstává v rovině čisté spekulace. Rovněž případné úvahy žalobkyně o „notářském“ převedení případu na mladšího člena rodiny nemohou mít na zákonnost rozhodnutí krajského soudu vliv.

[16] Nezákonnost usnesení krajského soudu nezpůsobuje ani citace vyjádření žalovaného v napadeném usnesení o tom, že žalobkyně neučinila od rozhodnutí inspektorátu o odvolání v této věci žádné podání. Tvrdí-li žalobkyně, že ve věci učinila mnoho podání, nejednalo se o úkony vůči katastrálnímu úřadu, což měl katastrální úřad ve svém vyjádření zjevně na mysli, které by vyvolaly nějaké řízení před tímto orgánem. Tyto případné úkony žalobkyně proto nemohly mít vliv na úvahy krajského soudu o naplnění podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

[17] Nejvyšší správní soud ovšem musel dát žalobkyni za pravdu v tom, že návrh, který ke krajskému soudu podala, nebylo možno posoudit jako žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nýbrž jako žalobu proti správnímu rozhodnutí. Z žaloby jednoznačně plynulo, že v dané věci bylo vydáno katastrálním úřadem správní rozhodnutí a že žalobkyně se proti němu bránila u jeho nadřízeného orgánu. Ze správního spisu a z vyjádření, které soudu poskytl katastrální úřad, pak muselo být soudu zřejmé, že ve věci proběhlo správní řízení, které bylo ukončeno, a že úvahy o nečinnosti správních orgánů proto v této souvislosti nedávají rozumný smysl. Ačkoliv petit žalobkyně nebyl v intencích zákonné úpravy, bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu možné v kontextu celého spisového materiálu dospět k závěru, že se žalobkyně skutečně domáhá zrušení rozhodnutí správních orgánů – samozřejmě s tím, aby následně rozhodly tak, jak v petitu vymezila, tj. o uvedení hranic předmětného pozemku do původního stavu. Nerozhodnou pak byla skutečnost, že žalobkyně označila jako žalovaného katastrální

úřad, ačkoliv by jím správně měl být inspektorát. Setrvalá judikatura Nejvyššího správního soudu totiž zastává názor, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS).

[18] Jestliže krajský soud nesprávně posoudil žalobu proti rozhodnutí správního orgánu jako žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nemohou obstát ani jeho úvahy o absenci podmínky řízení, spočívající v neexistenci probíhajícího správního řízení, a o opožděnosti žaloby z hlediska § 80 odst. 1 s. ř. s. Odmítnutí žaloby z těchto důvodů proto bylo nezákonné. Nejvyšší správní soud se nicméně dále musel zabývat tím, zda neexistuje jiný důvod pro odmítnutí žaloby, neboť shledal-li by takový důvod, nemohl by vyhovět kasační stížnosti žalobkyně a napadené usnesení krajského soudu zrušit. Tento závěr vyplývá z § 110 odst. 1 s. ř. s., podle nějž je Nejvyšší správní soud oprávněn učinit si sám úsudek o tom, zda existují důvody pro odmítnutí žaloby, a napravit v tomto směru nesprávné rozhodnutí krajského soudu.

[19] I v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je třeba respektovat zákonnou lhůtu pro podání žaloby. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout. Rozhodnutí inspektorátu o odvolání bylo žalobkyni doručeno dne 15. 12. 2008; dvouměsíční lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 15. 2. 2009. Žalobkyně však podala žalobu k poštovní přepravě až dne 30. 9. 2010, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Žaloba je proto opožděná a byla krajským soudem v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) správně odmítnuta.

[20] Na tomto závěru nemůže nic změnit argumentace žalobkyně týkající se její žaloby podané k Okresnímu soudu v Břeclavi. Nejvyšší správní soud si vyžádal příslušný soudní spis a z něj vyplynulo následující. Dne 19. 1. 2009 byla Okresnímu soudu v Břeclavi doručena žaloba žalobkyně, která je obsahově totožná s žalobou podanou později ke krajskému správnímu soudu. Okresní soud bez dalšího řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 25. 11. 2009, čj. 5 C 16/2009 -7, s tím, že po právní moci rozhodnutí bude věc postoupena katastrálnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně se svým podáním domáhala opravy chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, jejíž provedení je ovšem v pravomoci katastrálního úřadu. Okresní soud v Břeclavi proto dospěl k závěru, že soudy nemají pravomoc o návrhu žalobkyně rozhodovat, a proto věc postoupil katastrálnímu úřadu podle § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). O odvolání žalobkyně rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 12. 7. 2010, čj. 14 Co 154/2010 - 23, tak, že usnesení soudu I. stupně potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil s úvahou Okresního soudu v Břeclavi, že návrh žalobkyně je návrhem na opravu chyby v katastrálním operátu a že soudy nemají pravomoc o tomto návrhu rozhodnout.

Usnesení Okresního soudu v Břeclavi nabylo právní moci dne 18. 8. 2010, poté byla věc postoupena katastrálnímu úřadu.

[21] Soudní řád správní ve spojení s občanským soudním řádem počítají s eventualitou, že žaloba proti správnímu rozhodnutí bude podána věcně nepříslušnému soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení a upravují postup tohoto soudu v takové situaci. V souladu s § 104b odst. 1 o. s. ř. soud rozhodující v občanském soudním řízení zastaví řízení o návrhu, náleží-li věc do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví. V usnesení o zastavení řízení musí být navrhovatel rovněž poučen o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví. Na toto ustanovení navazuje § 72 odst. 3 s. ř. s.: *jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.* Správný postup soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení je tedy takový, že po obdržení žaloby směřující proti rozhodnutí správního orgánu řízení o této žalobě zastaví a žalobce poučí, že může do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení podat žalobu k příslušnému správnímu soudu. Jestliže však soud rozhodující v občanském soudním řízení nesprávně dospěje k závěru, že podaný návrh není žalobou proti správnímu rozhodnutí, nýbrž úkonem vůči správnímu orgánu, o němž nemají soudy pravomoc rozhodovat, nelze dobrodiní § 104b odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 72 odst. 3 s. ř. s. o zachování lhůty k podání žaloby využít. Žalobce tedy v takovém případě nemůže účinně podat po právní moci rozhodnutí o zastavení řízení žalobu ke správnímu soudu, neboť věc byla vyjmuta z pravomoci soudů jako celku.

[22] S žalobkyní lze souhlasit v tom, že návrh podaný dne 19. 1. 2009 byl z hlediska § 72 odst. 1 s. ř. s. podán v zákonné dvouměsíční lhůtě. Okresní soud v Břeclavi nicméně neposoudil návrh jako žalobu proti správnímu rozhodnutí a nepostupoval podle § 104b odst. 1 o. s. ř., který takovou situaci upravuje. Okresní soud naopak uzavřel, že věc vůbec nespadá do pravomoci soudů, a postupoval podle § 104 odst. 1 o. s. ř. V takovém případě je tedy vyloučeno, aby žalobkyně po právní moci usnesení o zastavení řízení podala žalobu ke správnímu soudu se zachováním lhůty pro její podání ve smyslu § 72 odst. 3 s. ř. s. Argumentace žalobkyně, že žaloba podaná k poštovní přepravě dne 30. 9. 2010 adresovaná Krajskému soudu v Brně jako správnímu soudu byla podána včas, je proto nesprávná.

[23] Nejvyšší správní soud podotýká, že není oprávněn zasahovat do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení a jakkoliv korigovat jejich rozhodnutí, nadto v právní moci. Žalobkyně však svoji při přes nesprávný postup Okresního soudu v Břeclavi dosud neztratila. Její návrh podaný u okresního soudu totiž byl postoupen katastrálnímu úřadu a řízení o něm dosud probíhá. Je na katastrálním úřadu, aby zvážil, zda má pravomoc o tomto návrhu rozhodnout. Pokud dospěje k závěru, že takovou pravomocí nedisponuje, měl by podat návrh zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, na řešení záporného kompetenčního sporu. Zvláštní senát je pak oprávněn posoudit, zda o návrhu žalobkyně přísluší rozhodnout soudu nebo správnímu orgánu. Dospěje-li zvláštní senát k závěru, že

věc patří do pravomoci soudů, zruší usnesení Okresního soudu v Břeclavi a Krajského soudu v Brně. Na Okresním soudu v Břeclavi pak bude, aby se návrhem znovu zabýval a případně využil postupu podle § 104b odst. 1 o. s. ř.

[24] Nejvyšší správní soud konečně doplňuje, že nesdílí přesvědčení žalobkyně, že spor o předmětný pozemek je zcela jasný, jak uvedla v kasační stížnosti. S ohledem na právě vyložené složité procesní otázky a na to, že kořeny případu pravděpodobně spočívají v komplexní pozemkové úpravě z roku 2002 a v později prováděné obnově katastrálního operátu, lze žalobkyni doporučit, aby vyhledala odbornou pomoc právního profesionála, který by celou záležitost podrobně prozkoumal a doporučil jí nejvhodnější postup.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Ze shora uvedeného vyplývá, že žaloba žalobkyně byla krajským soudem správně odmítnuta, byť z jiného důvodu, než který v napadeném usnesení o odmítnutí uvedl krajský soud. V takové situaci Nejvyšší správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Zástupkyni, která byla žalobkyni ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal ustanovené zástupkyni v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 4200 Kč za dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, a doplnění kasační stížnosti [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a 600 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupkyni náleží 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu